

Ме тълкува, мислиж, доста,
Прочее, за туй рѣшихъ
Въвъ животъ спокоенъ, тихъ
Въ малки стихове да пѣжъ,
Туй що любѣжъ, що милѣжъ,
Да прославямъ любовъта
Дражестъта и хубостъта
И ядѣтъ си кат' успивамъ
Безопасно да изливамъ
Мойтѣ чувства и мечти,
Мойтѣ спомени свети,
И желанъя млади, луди
Що страха нещѣтъ възбуди,
Нито яростъ пакъ внуши
Въ дукачливитѣ души. . . .

Да; мой друже, безъ боязънитѣ
Отъ прѣслѣдванъе иль казънѣ
Азъ си пѣжъ любовъта
Що огрѣ ми младостъта
И що въ мене пакъ блѣщука.
Не боѣж се никакъ тука
Отъ тесъ строги духове
Що въвъ мойтѣ стихове
Мирни, весели, невинни
Мисли грѣшни и безчинни
Би видѣли тоя часъ!
Но щѣ ги попитамъ азъ
Що безчинно или скверно,
Що безбожно, злопримѣрно,
Има дѣто нѣкой смѣй
Явно любовъта да пѣй?!
Дѣ въ това е, питамъ, злото?
Не само ли естеството
Още като ни роди